

**Konsekvensutredning med förslag till
ändringar, genom ett nytryck, av
Jordbruksverkets föreskrifter (SJVFS 2006:84)
om befattningsmed animaliska biprodukter, och
införsel av andra produkter, utom livsmedel,
som kan sprida smittsamma sjukdomar till djur**

KONSEKVENsutredning med förslag till ändringar, genom ett nytryck, av Jordbruksverkets föreskrifter (SJVFS 2006:84) om befattning med animaliska biprodukter, och införsel av andra produkter, utom livsmedel, som kan sprida smittsamma sjukdomar till djur.....		1
1	BAKGRUND	3
2	BEMYNDIGANDEN M.M.....	26
3	FÖRETAG.....	26
4	ANDRA ENSKILDA	32
5	KOMMUNER OCH REGIONER.....	34
6	STATEN.....	35
7	SAMRÅD	36
8	IKRAFTTRÄDANDE OCH UTVÄRDERING	37

1 Bakgrund

Inför att en förvaltningsmyndighet ska besluta om föreskrifter eller allmänna råd ska som huvudregel en konsekvensutredning tas fram och dokumenteras. Förvaltningsmyndigheter ska även redovisa en konsekvensutredning när de lämnar in förslag till regeringen eller Regeringskansliet om att regeringen ska föreslå eller besluta om nya eller ändrade lagar och förordningar. Vid framtagandet av analysen bör hänsyn tas till den vägledning som Ekonomistyrningsverket ansvarar för. Om någon del av analysen inte kan göras ska detta motiveras.

Statens jordbruksverks föreskrifter (SJVFS 2006:84) om befattning med animaliska biprodukter och införsel av andra produkter, utom livsmedel, som kan sprida smittsamma sjukdomar till djur (saknr. K14) har genomgått flera ändringar sedan de först antogs varför det är dags att göra ett nytryck av dessa föreskrifter.

Föreskrifterna kompletterar förordning (EG) nr 1069/2009¹ och dess tillämpningsförförordning förordning (EU) nr 142/2011². I förordningarna lämnas möjligheter för den behöriga myndigheten att fatta beslut i ett flertal frågor. Detta bör utnyttjas i de fall det kan bidra till förenklingar utan att det får negativa konsekvenser för smittskyddet. Förordning (EU) nr 142/2011 har ändrats flera gånger sedan den blev tillämplig 2011 och nya möjligheter för förenklingar har tillkommit genom åren. För att på bästa sätt utnyttja möjligheterna till bl.a. förenklingar och undantag som ges i EU-lagstiftningen bör dessa införlivas i föreskrifterna i så stor utsträckning som möjligt. Att ersätta enskilda beslut med generella undantag i föreskriftsform är en viktig del i förenklingsarbetet.

Många av de bestämmelser som finns i nuvarande föreskrifter, Staten jordbruksverks föreskrifter (SJVFS 200:684) om befattning med animaliska biprodukter och införsel av andra produkter, utom livsmedel, som kan sprida smittsamma sjukdomar till djur, föreslås läggas in i oförändrat skick eller är endast redaktionellt ändrade. Vår samlade bedömning är att det som framgår i sak i dessa bestämmelser är ändamålsenligt och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Därför ser vi ingen anledning att ändra dessa bestämmelser ytterligare.

Det som är nytt är bland annat att avgifterna höjs samt att avgift för registrering och registerhållning införs. Dessutom kommer avgifter att tas ut i ärenden om ansökan om tillstånd som tidigare varit avgiftsfria.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1069/2009 av den 21 oktober 2009 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter och därav framställda produkter som inte är avsedda att användas som livsmedel och om upphävande av förordning (EG) nr 1774/2002 (förordning om animaliska biprodukter)

² Kommissionens förordning (EU) nr 142/2011 av den 25 februari 2011 om genomförande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1069/2009 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter och därav framställda produkter som inte är avsedda att användas som livsmedel och om genomförande av rådets direktiv 97/78/EG vad gäller vissa prover och produkter som enligt det direktivet är undantagna från veterinärkontroller vid gränsen

Vidare innehåller förslaget några nya bestämmelser som bland annat innebär att ytterligare verksamheter (driftansvariga) undantas från kravet på registrering. Det rör sig om de som i mindre skala tillverkar olika typer av produkter för försäljning på bland annat marknader. Det kan röra sig om t.ex. konsthantverk i horn eller fjäder från produktionsdjur eller om småskalig tillverkning av hundgodis. Kravet på registrering av de som tar emot animaliska biprodukter direkt från slakteri eller styckningsanläggning för att använda som foder till sällskapsdjur tas också bort.

Förslaget innebär också att driftansvariga själva ska få utforma sina handelsdokument under förutsättning att vissa minimikrav uppfylls. De förenklade dokument (blanketter) som Jordbruksverket tagit fram och som ligger på Jordbruksverkets webbplats kan dock med fördel fortsatt användas.

Förutom nämnda ändringar föreslås även några mindre ändringar som i huvudsak är rena förtydliganden och som inte påverkar föreskrifternas innehåll i sak utan enbart bidrar till att underlätta förståelsen av bestämmelserna.

Föreskrifterna berör många olika grupper i samhället i olika grad. Det rör sig om alltifrån livsmedelsindustrin, primärproducenter, energi- och transportbolag till forskare och enskilda djurägare.

Föreskrifterna beskriver hur anmälan om registrering och ansökan om godkännande för olika verksamheter ska göras och tydliggör vissa saker i EU-lagstiftningen. Vidare innehåller föreskrifterna bland annat en stor mängd undantag som påverkar olika verksamheter positivt. De flesta ligger redan i befintliga föreskrifter. Bland annat undantas en stor mängd verksamheter från krav på registrering. Vissa andra verksamheter behöver inte ansöka om individuella tillstånd utan verksamheten tillåts genom föreskrifterna. I de fallen rör det sig om utfodring av vissa djurgrupper med bl.a. obearbetade slaktbiprodukter, användning av framställda produkter för t.ex. forskning och diagnostik, samt undervisning och utfodring med slaktbiprodukter och andra animaliska produkter som hållit livsmedelskvalitet. Vissa av dessa undantas även från registrering. En förenkling för lantbruket innebär att dokumentations- och märkningskravet i samband med transport av naturgödsel inte krävs, att obearbetade äggskal får spridas på mark under vissa förutsättningar, och att ull från svenska gårdar är undantaget från kraven i lagstiftningen. Det är också tillåtet att, under vissa förutsättningar och utan särskilt tillstånd, gräva ner vissa animaliska biprodukter som t.ex. döda djur och rester från slakt. Vidare får sådana produkter som utan individuellt tillstånd får användas i forskning och undervisning samt för diagnostiskt ändamål bortskaffas som avfall utan vidare hänsyn tagen till den lagstiftning som reglerar animaliska biprodukter.

Trots att föreskrifterna innebär undantag från registrering måste den driftansvarige ändå följa de grundläggande krav EU-lagstiftningen ställer på smittskydd och spårbarhet. Undantaget från registrering och kontroll innebär ändå totalt sett stora förenklingar.

1.1 Kontaktuppgifter

Kontaktperson hos Jordbruksverket:

Susanne Liljenström, Jessica Schenck och Klara Eskilsson vid djurhälsoenheten på djuravdelningen.

foderdjurprodukter@jordbruksverket.se

1.2 Förslaget berör

- ☒ Företag
- ☒ Andra enskilda
- ☒ Kommuner
- ☒ Staten (exklusive länsstyrelser)

1.3 Problemet och vilken förändring som eftersträvas och vad konsekvenserna blir om vi inte vidtar någon åtgärd (nollalternativet) samt olika alternativ för att uppnå förändringen samt för- och nackdelar med dessa

Föreskrifterna behöver ändras eftersom:

- Avgifterna har inte ändrats sedan 2010 och ger idag inte kostnadstäckning för ärendehandläggningen.
- Viss ärendehandläggning har inte varit avgiftsbelagd.
- Vi bör bättre utnyttja möjligheterna till lättnader i regler i den mån EU-lagstiftningen tillåter det gällande t.ex. undantag från krav på registrering, förutsatt att det inte påverkar smittskyddet negativt.
- Hänvisningar till annan lagstiftning är i flera fall inaktuella och måste uppdateras.

Vi vill med föreskriftsändringen uppnå följande mål:

- Vi har nya avgiftsbestämmelser som finansierar vår ärendehandläggning och som träder i kraft den 1 mars 2026.
- Vi har bestämmelser som innebär att både företagens och de enskildas administrativa bördor minskar liksom vår ärendehantering. Detta genom att vi bättre utnyttjar de möjligheter till undantag som finns i EU-lagstiftningen.
- Den föreskrivna avgiften för godkännande, registrering eller tillstånd betalas innan handläggningen påbörjas.
- Föreskrifterna är uppdaterade avseende hänvisning till annan lagstiftning.

- Församlingsbegreppet har ersatts med begreppet distrikt, i enlighet med förordning (2015:493) om distrikt, utan att området i vilket nedgrävning av animaliska biprodukter får ske har ändrats.

Nedan beskrivs varje enskild bestämmelse i föreskriftsförslaget, alternativ till dessa och vad som händer om en enskild bestämmelse inte antas.

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § I förslaget beskrivs innehållet i föreskrifterna övergripande liksom syftet med bestämmelserna. Det måste vara tydligt vad föreskrifterna omfattar. Om ingen beskrivning görs blir det otydligt vad lagstiftningen har för syfte.

2 § Förslaget anger grundläggande bestämmelser som rör animaliska biprodukter. Listan över de bestämmelser som listas i nuvarande föreskrifter har behövt ses över avseende giltighet och relevans. Ny lagstiftning har också tillkommit. Den lagstiftning som direkt berör området animaliska biprodukter behöver nämnas för att det ska bli tydligt för läsaren vilken den är och att den är tillämplig tillsammans med dessa föreskrifter.

3 § Förslaget ger en upplysning om att EU:s djurhälsoförordning³ med underakter hänvisar till förordning (EG) nr 1069/2009 och anger när och hur denna ska tillämpas.

4 § Principen om ömsesidigt erkännande gäller till följd av EU-rättens företräde. EU-kommissionen kräver att en bestämmelse om ömsesidigt erkännande ska skrivas in i myndighetsföreskrifter som rör tekniska regler. Jordbruksverket har därför tagit in denna bestämmelse i föreskrifterna.

Definitioner

5 § Förslaget innebär att definitionerna samlas och anpassas till innehållet i föreskrifterna för att underlätta förståelsen av föreskrifterna. Alternativet är att förklara begreppen tydligare i paragraferna vilket ökar textmängden där och minskar läsbarheten. Fördelen med förslaget är att tydliga definitioner ökar läsbarheten. Nackdelen är att läsaren behöver gå tillbaka i föreskrifterna för att hitta definitionerna. Jordbruksverket anser att det föreslagna alternativet är lämpligast då det bidrar till ökad läsbarhet samtidigt som tydligt definierade begrepp underlättar förståelsen.

2 kap. Animaliska biprodukter och framställda produkter

Anmälan om registrering av driftsansvarig och registrering eller godkännande av anläggning

1 § EU-lagstiftningen anger att driftansvariga innan de påbörjar en verksamhet ska anmäla denna till den behöriga myndigheten för registrering. Vissa anläggningar kräver även godkännande. Bestämmelsen om hur denna anmälan ska gå till för flera typer av

³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/429 av den 9 mars 2016 om överförbara djursjukdomar och om ändring och upphävande av vissa akter med avseende på djurhälsa (djurhälsolag)

anläggningar finns i dag i 2 kap 1 §. Hänvisning till blanketter har bytts ut mot hänvisning till en bilaga där det anges vilka uppgifter som efterfrågas för olika typer av verksamheter. Bestämmelsen blir tydligare genom att det anges vilka uppgifter som ska lämnas. En hänvisning görs också till Jordbruksverkets webbplats i en fotnot. På webben finns uppgifter om hur den som vill anmäla eller ansöka bäst gör detta. Om bestämmelsen inte följer med till de nya föreskrifterna blir det otydligt hur anmälan ska gå till och vilka uppgifter som efterfrågas. Det måste vara tydligt hur en anmälan ska gå till för att underlätta för den enskilde och bestämmelsen ska vara teknikneutral, varför inget alternativ finns.

2 § Förslagen rör undantag från kravet på registrering av driftansvarig. EU-lagstiftningen öppnar upp för den behöriga myndigheten att medge undantag i ett antal fall där det kan anses vara överflödigt med registrering och påföljande kontroll. Ett undantag från kravet på registrering fråntar dock inte den driftsansvarige från skyldigheten att upprätthålla de grundläggande kraven i lagstiftningen som till exempel kravet på spårbarhet och egenkontroll. Detta för att säkerställa en säker hantering.

De bestämmelser som återfinns i punkterna a-f i förslaget finns i dag i 2 kap 1 b § a-f och omfattar de som:

- a) använder organiska gödningsmedel och jordförbättringsmedel men som inte håller produktionsdjur
- b) hanterar och distribuerar organiska gödningsmedel och jordförbättringsmedel i konsumentförpackning för användning utanför foder- och livsmedelskedjan
- c) använder följande produkter i följande syfte
 - framställda produkter av kategori 3⁴ i diagnostisk verksamhet eller i undervisnings- eller forskningssyfte
 - blod under vissa förutsättningar för träning av hund i spårning
 - vissa typer av animaliska biprodukter i undervisning
- d) framställer jakttroféer eller andra prepareringar för icke kommersiella ändamål
- e) använder kategori 3-material från egna djur för personligt bruk
- f) transporterar ull eller hår under vissa förutsättningar.

Dessa bestämmelser lämnas oförändrade då bedömningen är att de är ändamålsenliga och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning att ändra något av detta. Den enda ändring som görs är en uppdatering av hänvisningen i punkt c, vilket dock inte innebär någon ändring i sak.

EU-lagstiftningen öppnar upp för den behöriga myndigheten att medge undantag från kravet på registrering för ytterligare driftansvariga. Därför föreslås även följande grupper undantas från registreringskravet:

⁴ Animaliska biprodukter delas in i tre olika kategorier med hänsyn till graden risk för människors och djurs hälsa, se vidare art 7–10 i förordning (EG) nr 1069/2009.

- De som använder små mängder av sådant kategori 3-material som avses i artikel 10 i förordning (EG) nr 1069/2009 eller av därav framställda produkter och som levererar behandlade produkter direkt till slutanvändare.
- De som använder kategori 3-material för utfodring av sällskapsdjur.

Den första gruppen rör framför allt de som bedriver hobbyverksamheter, har mindre företag inom hantverk eller tillverkar små mängder sällskapsdjursfoder. Den andra gruppen rör sällskapsdjursägare som önskar ge t.ex. biprodukter från slakt till hundar eller ge möss och råttor till kräldjur. Det är lämpligt att dessa små verksamheter som inte innebär risk och som därmed inte behöver kontrolleras undantas från kravet på registrering. De som lämnar ifrån sig foder måste dessutom vara registrerade för sin foderverksamhet varför ytterligare krav kan anses överflödigt. Att inte genomföra undantagen innebär ett krav på registrering för verksamheter och enskilda där kontroll inte anses nödvändig. Registreringen skulle alltså bidra till onödig administrativ börda både för enskilda och små företag, liksom för Jordbruksverket. Med de föreslagna avgifterna för registrerad verksamhet skulle det även innebära en kostnad för de driftansvariga, en kostnad som de nu slipper. En nackdel med förslaget kan vara att det är svårt att dra en gräns och också kontrollera vilka verksamheter som kan undantas och vilka som, även om de är små och kanske t.o.m. mindre än de som undantas, måste låta registrera sig och betala årlig register- och kontrollavgift.

Kategorisering

3 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 1 c § och tydliggör att döda försöksdjur ska klassificeras i den högsta riskklassen i de fall de inte omfattas av de undantag som nämns i bestämmelsen. Bestämmelsen lämnas i stort sett oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Några mindre justeringar har gjorts för att bestämmelsen bättre ska överensstämja med nuvarande försöksdjurslagstiftning. Ett tydliggörande har också gjorts avseende att animaliska biprodukter från försöksdjur som inte klassas som kategori 1 ska klassas på vanligt sätt, d.v.s. som att djuret inte varit ett försöksdjur. Det kan röra t.ex. djur som slaktas för livsmedel där vissa delar även blir kategori 1 eller 2. Om Jordbruksverket inte föreskriver måste det av samtliga försöksdjurstillstånd framgå om de djur som ingått i försöket ska kategoriseras som kategori 1 (högsta riskklassen) eller inte. Denna information framgår inte i dagsläget varför det är nödvändigt att tydliggöra vad som gäller för de animaliska biprodukter som uppstår i försöksdjursverksamhet. Genom bestämmelsen kommer det fortsatt att vara möjligt att på vanligt sätt klassa de animaliska biprodukterna som uppstår i försöksdjursverksamhet i en eller flera av de tre kategorierna.

Risk för spridning av sjukdom

4 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 1 d §. Förordning (EG) nr 1069/2009 anger, på de tre ställen som nämns i bestämmelsen, att vissa typer av animaliska biprodukter får rötas eller spridas direkt på mark om den behöriga myndigheten inte anser att det finns en risk för spridning av smittsam sjukdom. Den tydliggör när spridning får göras eller rötning får ske genom att hänvisa till att den inte får göras när det till följd av lagstiftning eller till följd av beslut om restriktioner finns begränsningar i användning eller hantering av materialet för att

förebygga och begränsa smittspridning och sjukdom. Bestämmelsen har formulerats om men har inte ändrats i sak. Om bestämmelsen inte följer med till de nya föreskrifterna blir det otydligt för den enskilde vad som avses med risken för spridning av sjukdom. Den lämnas därför oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl och vi ser ingen anledning att ändra bestämmelsen.

Insamling, transport, lagring, märkning och utsläppande på marknaden

5 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 2 §. Bestämmelsen tydliggör att döda djur i väntan på att transporteras bort ska förvaras så att de inte utgör en smittrisk samt att de ska förvaras skilt från djurhållarens levande djur så att den som arbetar med att samla in döda djur för borttransport inte ska komma i närheten av dessa. Begreppet ”kadaver” byts ut mot ”döda djur”. I övrigt lämnas bestämmelsen oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning till att ändra bestämmelsen ytterligare. Om bestämmelsen inte kommer till stånd kan olämplig förvaring av döda djur eller hantering vid hämtning av dessa innebära smittrisk.

6 § EU-lagstiftningen anger att driftansvariga innan de påbörjar en transportverksamhet ska anmäla denna till den behöriga myndigheten för registrering. Bestämmelsen om hur denna anmälan ska gå till finns i dag i 2 kap 3 §. Där hänvisas till en blankett. Den nya bestämmelsen tydliggör på samma sätt att anmälan ska lämnas till Jordbruksverket men hänvisar till en bilaga i vilken det anges vilka uppgifter som ska lämnas i anslutning till anmälan. Bestämmelsen blir tydligare genom att, istället för att hänvisa till en blankett, det tydliggörs vilka uppgifter som ska lämnas. En hänvisning görs också till Jordbruksverkets webbplats i en fotnot. På webben finns uppgifter om hur den som vill anmäla eller ansöka bäst gör detta. Om bestämmelsen inte kommer till stånd blir det otydligt för de transportörer som ska registrera sig hur anmälan ska gå till och vilka uppgifter som efterfrågas. Det måste vara tydligt hur en anmälan ska gå till för att underlätta för den enskilde och bestämmelsen ska vara teknikneutral, varför inget alternativ finns.

7 § Denna bestämmelse rör att ansökan om godkännande av plats för omlastning (s.k. omlastningsplats) ska göras till länsstyrelsen och hänger ihop med 8 §. Länsstyrelsen är kontrollmyndighet över insamling, omlastning och transport av sådana animaliska biprodukter och därav framställda produkter som inte är matavfall. Genom att vissa animaliska biprodukter transporteras långa sträckor och ofta även med bilar som bara tar en container måste containrar ställas av och hämtas av andra fordon för vidare transport till slutdestinationen. Detta ska göras på en plats som är godkänd av länsstyrelsen och som ses som en del av transportsträckan. Företeelsen finns inte i EU-lagstiftningen utan detta är en nationell bestämmelse för att säkra smittskyddet under transport. Genom att behållare ställs av och ibland blir stående i flera dagar i väntan på vidare transport är det viktigt att förvaringsplatsen är säker ur smittskyddssynpunkt och att spårbarheten bibehålls. Bestämmelser om plats för omlastning finns i dag i 2 kap 4 och 4 a §§. En viss redaktionell förflyttning mellan paragraferna har gjorts inför det nya förslaget. Kravet om smittskydd

flyttas från nuvarande 2 kap 4 a § till denna paragraf och bestämmelsen om besök på plats läggs in i 8 §. Bestämmelserna ändras dock mycket lite i sak eftersom bedömningen är att de nuvarande bestämmelserna är ändamålsenliga och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning till ytterligare ändringar. Om bestämmelserna om omlastning inte följer med till de nya föreskrifterna kommer de platser på vilka containrar står tillfälligt avställda inför byte av fordon att vara okända för länsstyrelsen. Den tillfälliga förvaringen och omlastningen kommer då inte att kontrolleras och det kan finnas risk för att hanteringen inte blir smittskyddsmässigt säker och att spårbarhet går förlorad. Till exempel är det viktigt att behållarna hålls stängda, att ingen omflyttning sker mellan behållare och att inte behållarna är tillgängliga för obehöriga.

8 § Denna bestämmelse kompletterar 7 § och riktar sig till länsstyrelsen. Den tydliggör att länsstyrelsen ska besöka en ny plats för omlastning innan den godkänns, vidare att beslutet kan vara tidsbegränsat och får vara förenat med villkor. Detta stämmer väl överens med det som framkommer av nuvarande bestämmelser i 2 kap 4 och 4 a §§. De detaljkrav rörande spolvatten och rengöringsmöjligheter har dock tagits bort då de kan inkluderas i de villkor länsstyrelsen kan ställa. Tillämpningen av nuvarande bestämmelser har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning att göra några ytterligare förändringar. Lokala faktorer kan påverka möjligheterna att leva upp till en säker hantering. I samband med godkännandet måste det därför säkerställas att den är smittskyddsmässigt säker. Länsstyrelsen måste därför besöka platsen och också ha möjlighet att ställa villkor. Då lagstiftning kan komma att ändras liksom andra förutsättningar för platsen där omlastningen ska ske är det lämpligt att länsstyrelsen kan tidsbegränsa tillståndet. Om bestämmelsen inte kommer till stånd blir det omöjligt för länsstyrelsen att fatta ett beslut som är i linje med en smittskyddsmässigt säker hantering.

9 § Av förordning (EG) nr 1069/2009 framgår att ett handelsdokument (eller ett hälsointyg) ska åtfölja animaliska biprodukter och därav framställda produkter. Det är den driftsansvarige⁵ som ska ansvara för att dokumentet medföljer och denne är också ansvarig för att det innehållsmässigt är korrekt. Dokumentet är alltså ett intyg. De krav som ställs på själva dokumentet framgår av kapitel III i bilaga VIII i förordning (EU) nr 142/2011. Där finns ett standardiserat handelsdokument i form av en mall och information om hur detta ska fyllas i. Där anges även att dokumentet ska innehålla vissa uppgifter och utfärdas i minst tre exemplar (ett original och två kopior). Originalen ska undertecknas och åtfölja sändningen fram till mottagaren. Avsändare och transportör ska ha varsin kopia. Transportören ska se till att originalet medföljer sändningen. Original och kopior ska sparas i minst två år.

⁵ Definition av *driftsansvarig* återfinns i förordning (EG) nr 1069/2009 och lyder: ”de fysiska eller juridiska personer som har faktisk kontroll över en animalisk biprodukt eller därav framställd produkt, däribland transportörer, handlare och användare.”

För sådana produkter som transporteras inom Sverige får Jordbruksverket godkänna att uppgifterna överförs med hjälp av ett alternativt system, som kan vara i elektronisk form, under förutsättning att vissa uppgifter anges.⁶

Jordbruksverket hänvisar i nuvarande bestämmelse till ett antal förenklade dokument för ifyllnad som kan användas istället för det standardiserade. Med stöd av EU-lagstiftningen ges även individuella beslut där alternativa digitala system godkänns. Då görs en bedömning i varje enskilt fall vilka uppgifter som ska vara med. Det kan vara några fler än de absoluta minimikrav som förordningen anger. Listan över minimikrav har heller inte uppdaterats efter det att det standardiserade handelsdokumentet fått en del tillägg.

Jordbruksverket ser inte längre någon nytta med att godkänna enskilda digitala system eller hindra driftansvariga från att använda andra typer av dokument under förutsättning att den information som EU-lagstiftningen kräver och hänvisar till finns med och intygas.

Fördelar med att driftansvariga fritt kan använda andra typer av underlag i pappersform gör att de inte längre är bundna vid de underlag som Jordbruksverket tagit fram utan kan ta fram egna med annat utseende och kanske kombinera med andra dokument som medföljer transporten. Driftansvariga som önskat använda ett digitalt system kan visserligen i dagsläget få tillstånd utan kostnad. Men fördelen med att inte längre behöva ansöka hos Jordbruksverket är att den administrativa bördan minskar.

Att driftansvariga själva får välja utseende på handelsdokumenten i pappersform och digital form kan leda till svårigheter i kontrollen genom att det kan ta längre tid att förstå hur dokumentet eller systemet är uppbyggt och dra slutsats om att det uppfyller kraven. Fördelen är att acceptansen att använda handelsdokument sannolikt lär öka.

Befintliga underlag för handelsdokument i pappersform kommer att finnas kvar på Jordbruksverkets webbplats och fortsatt kunna användas för den som så önskar. De kan även efter viss justering inkorporeras som mallar i företagens egna digitala system. Att använda dessa gör det lätt för de driftansvariga att göra rätt och för kontrollmyndigheterna att säkerställa efterlevnaden av lagstiftningen.

Om bestämmelsen inte kommer tillstånd kommer det fortsatt vara begränsat avseende vilka dokument som får användas och den som önskar få ett digitalt system måste ansöka hos Jordbruksverket. Ett sådant ansökningsförfarande skulle i och med de nya föreskrifterna även bli förenat med en kostnad.

10 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 9 §. Bestämmelsen rör förenklingar för primärproducenter som innebär att kravet på handelsdokument för de flesta transporter av

⁶ Enligt art 21.3 i förordning (EG) nr 1069/2009 och vidare i kap III punkt 4 och 6 f i bilaga VIII i förordning (EU) nr 142/2011.

naturgödsel tagits bort. Viss redaktionell justering har gjorts, men bestämmelsen lämnas oförändrad i sak då bedömningen är att den är ändamålsenligt och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning att ändra denna. Om bestämmelsen inte följer med till de nya föreskrifterna måste alla transporter av naturgödsel åtföljas av handelsdokument vilket skulle innebära en stor administrativ börda för primärproducenter med djurhållning.

11 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 9 a §. Bestämmelsen rör förenklingar för primärproducenter som innebär att märkningskravet i samband med vissa transporter av naturgödsel tagits bort. Nuvarande bestämmelse ändras såtillvida att även fordon i form av motorredskap och traktorer som kör fortare än 30 kilometer i timmen ryms inom undantaget. I övrigt lämnas bestämmelsen oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenligt och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning till ytterligare ändringar. Om bestämmelsen inte kommer tillstånd måste alla transporter av naturgödsel oavsett typ av fordon märkas enligt grundkraven i lagstiftningen, vilket skulle innebära en onödig börda för primärproducenter med djurhållning som transporterar naturgödsel kortare sträckor.

12 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 9 b §. Bestämmelsen rör förenklingar för bland annat primärproducenter som innebär att ull och hår undantas från kraven i lagstiftningen om den kommer från svenska besättningar. Bestämmelsen lämnas i stort sett oförändrad i sak då bedömningen är att den är ändamålsenligt och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. En teknisk justering har gjorts som innebär att även ull och hår från andra djur än svin ska kunna tas från registrerad eller godkänd anläggning under förutsättning att ullen eller håret härrör från sådana jordbruksföretag som hade kunnat lämna ut ull direkt från gården. Eftersom tillämpningen av nuvarande bestämmelse har fungerat väl ser vi ingen anledning att ändra denna bestämmelse ytterligare.

Särskilda krav för godkända anläggningar

13 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 12 b §. Bestämmelsen innehåller en hänvisning till bilaga 4 där det anges vilka nationella metoder som kan tillämpas för rötning och kompostering av matavfall av kategori 3. I den föreslagna bestämmelsen har den del som rör kompostering av det slag som sker hos privatpersoner tagits bort eftersom den hanteringen ligger under miljölagstiftningen så länge som kompost inte lämnats ut eller blir tillgängligt för lantbrukets djur. I övrigt lämnas bestämmelsen oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning att ändra bestämmelsen eller den bilaga som den hänvisar till.

14 § Denna bestämmelse är ny. Den tydliggör vilka krav som ställs på temperaturmätning i förbränningsanläggningar som Jordbruksverket godkänner. Det rör sig om anläggningar som förbränner hela djurkroppar vilket är ”kremeringsanläggningar” för i huvudsak sällskapsdjur och så kallade ”gårdspannor” i primärproduktionen. Dessa anläggningar är undantagna från

den lagstiftning som reglerar förbränning av avfall⁷ och regleras istället i förordning (EG) nr 1069/2009. Temperaturmätningsskraven ska fastställas i den behöriga myndighetens beslut om godkännande. I dagsläget läggs kraven in som villkor i varje enskilt beslut om godkännande. Genom att lägga in kraven i föreskrifterna kommer istället samma krav att ställas på alla pannor som godkänns efter det att föreskrifterna har trätt i kraft. Om bestämmelsen inte följer med till de nya föreskrifterna måste villkoren fortsatt läggas in i varje enskilt beslut. De villkor som föreslås är samma som de som lagts in i beslut om godkännande under de senaste åren. Det kan finnas äldre beslut som gäller tillsvidare och som har andra villkor. Dessa kan vara både strängare och mindre stränga än de som föreslås här. Den som så önskar kan ansöka om ett uppdaterat beslut för att istället ha att följa de uppdaterade villkoren.

Användning av organiska gödningsmedel och jordförbättringsmedel

15 § Denna bestämmelse om spridning av äggskal finns i dag i 2 kap 15 a §. Bestämmelsen rör förenklingar för äggpackerier som innebär att äggskal som uppkommer där kan hanteras lokalt och spridas på mark. Bestämmelsen lämnas oförändrad i sak då bedömningen är att den är ändamålsenligt och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning att ändra denna bestämmelse. Eftersom det är viktigt att hjälpa den enskilde att göra rätt har ett tillägg gjorts med ett förtydligande som innebär att miljölagstiftningen måste efterlevas. Detta kan innebära begränsningar för hur mycket skal som får spridas på en viss yta, men det innebär ingen ändring jämfört med vad som gäller idag enligt miljölagstiftningen.

16 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 15 b §. Bestämmelsen rör förenklingar för de som tillverkar produkter av blötdjur och tagghudingar där skal med vidhängande mjukdelar blir en biprodukt i hanteringen. Bestämmelsen lämnas oförändrad i sak då bedömningen är att den är ändamålsenligt och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning att ändra denna bestämmelse. Eftersom det är viktigt att hjälpa den enskilde att göra rätt har ett tillägg gjorts med ett förtydligande som innebär att miljölagstiftningen måste efterlevas. Detta kan innebära begränsningar för hur mycket skal som får spridas på en viss yta, men det innebär ingen ändring jämfört med vad som gäller idag enligt miljölagstiftningen.

Användning av animaliska biprodukter för utfodring av djur

17 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 18 §. Bestämmelsen beskriver vilken information som ska skickas till Jordbruksverket för primärproducenter som vill använda mjölk och mjölkprodukter som foder och där mjölken inte kommer från det egna jordbruksföretaget. I förslaget har hänvisningen till blankett bytts ut mot hänvisning till en bilaga där det anges vilka uppgifter som efterfrågas. Bestämmelsen blir tydligare genom att det anges vilka uppgifter som ska lämnas. En hänvisning görs också till Jordbruksverkets webbplats i en fotnot. På webben finns uppgifter om hur den som vill ansöka bäst gör detta.

⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/75/EU av den 24 november 2010 om industriutsläpp och utsläpp från djuruppfödning (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar)

Om bestämmelsen inte följer med till de nya föreskrifterna blir det otydligt hur en ansökan ska gå till och vilka uppgifter som efterfrågas. Det måste vara tydligt hur en ansökan ska gå till för att underlätta för den enskilde. Om det inte är tydligt hur en ansökan ska göras så försvåras möjligheten för den enskilde att göra rätt. Det kan också öka den administrativa bördan och fördröja processen både för den sökande och för Jordbruksverket eftersom de uppgifter som krävs kommer behöva tas in i form av kompletteringar.

18 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 19 §. Bestämmelsen beskriver vilken information som ska skickas in till Jordbruksverket vid ansökan eller anmälan som rör utfodring av andra djur än vilda djur med animaliska biprodukter. I förslaget har hänvisning till blankett bytts ut mot hänvisning till en bilaga där det anges vilka uppgifter som efterfrågas. Bestämmelsen blir tydligare genom att det anges vilka uppgifter som ska lämnas. En hänvisning görs också i en fotnot till Jordbruksverkets webbplats där uppgifter finns om hur den som vill anmäla eller ansöka bäst gör detta. Om bestämmelsen inte följer med till de nya föreskrifterna blir det otydligt hur en anmälan respektive ansökan ska gå till och vilka uppgifter som efterfrågas. Det måste vara tydligt hur en anmälan eller ansökan ska gå till för att underlätta för den enskilde. Om det inte är tydligt hur den enskilde ska ansöka eller anmäla sin verksamhet till Jordbruksverket så försvårar det möjligheten för den enskilde att göra rätt. Det kan också öka den administrativa bördan och fördröja processen både för den sökande och för Jordbruksverket eftersom de uppgifter som erfordras kommer behöva tas in i form av kompletteringar.

19 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 19 a §. Bestämmelsen beskriver vilken information som ska skickas in till Jordbruksverket för att få utfodra vilda djur med animaliska biprodukter. I förslaget har hänvisning till blankett bytts ut mot hänvisning till en bilaga där det anges vilka uppgifter som efterfrågas. Bestämmelsen blir tydligare genom att det anges vilka uppgifter som ska lämnas. En hänvisning görs också i en fotnot till Jordbruksverkets webbplats där uppgifter finns om hur den som vill anmäla eller ansöka bäst gör detta. Om bestämmelsen inte följer med till de nya föreskrifterna blir det otydligt hur en anmälan respektive ansökan ska gå till och vilka uppgifter som efterfrågas. Det måste vara tydligt hur en anmälan eller ansökan ska gå till för att underlätta för den enskilde. Om det inte är tydligt hur den enskilde ska ansöka eller anmäla sin verksamhet till Jordbruksverket så försvårar det möjligheten för den enskilde att göra rätt. Detta kan också öka den administrativa bördan och fördröja processen både för den sökande och för Jordbruksverket eftersom de uppgifter som erfordras kommer behöva tas in i form av kompletteringar.

20 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 21 §. Bestämmelsen innebär att hela kroppar eller delar från vilda landlevande djur som inte omfattas av förordning (EG) nr 1069/2009 får, utan att dessförinnan ha uppslaktats och veterinärbesiktigats, användas till utfodring av rovdjur.

I 7 § lagen (2006:805) om foder och animaliska biprodukter står det att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om undantag från kravet på att vilda djur endast får användas som foder om djuren avlivats, slaktats upp och därefter

veterinärbesiktigats. Jordbruksverket ges möjlighet att föreskriva om undantag genom 4 § förordning (2016:814) om foder och animaliska biprodukter.

Av nuvarande bestämmelser anges att utfodring med hela eller delar av landlevande vilda däggdjur får ske inom den kommun där materialet har uppkommit eller påträffats liksom inom de närmast angränsande kommunerna. Avgränsningen med samma kommun och angränsande kommuner görs för att minska spridning av eventuell smitta från vilda djur till områden där djuren normalt inte rör sig i det vilda.

Eftersom även vattenlevande djur ibland utfodras och kommungränser i de fallen inte har någon relevans har ett tillägg gjorts som innebär att för vattenlevande djur gäller istället att utfodring med vattenlevande djur till vattenlevande djur endast får ske inom det vattenområde där materialet uppkommit eller påträffats. Detta ska förhindra att eventuell smitta inte sprids till andra vattenområden.

Bestämmelsen lämnas i övrigt oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning till att ändra bestämmelsen ytterligare. Alternativet är att om de som vill utfodra inte undantas på detta sätt så måste de uppfylla de krav som anges i lagen, vilket innebär krav på uppslaktning och veterinärbesiktning. Detta skulle försvåra användning av t.ex. påkört vilt för stödutfodring av hotade arter samt omöjliggöra användning av mindre djur som normalt inte genomgår veterinärbesiktning.

21 § Denna bestämmelse finns idag i 2 kap 21 a §. Bestämmelsen innebär att obearbetat kategori 3-material, med undantag för vad som anges i 2 kap 25 §, får användas för utfodring av sällskapsdjur, hundar i etablerade kennlar eller grupper av sådana hundar såsom jakt- eller draghundar, samt för utfodring av pälsdjur, djurparksdjur och cirkusdjur.

Bestämmelsen lämnas oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning till att ändra bestämmelsen.

Om bestämmelsen inte följer med till de nya föreskrifterna måste den som vill utfodra dessa djur med obearbetat kategori 3-material ansöka om tillstånd. Att inte införa bestämmelsen skulle öka den administrativa bördan för den enskilde och för Jordbruksverket varför detta inte är ett önskvärt alternativ.

Sällskapsdjuren föreslås undantas från kravet på registrering genom 2 kap. 2 §.

22 § Denna bestämmelse finns idag i 2 kap 21 b § och innebär att vilda djur får ges kategori 3-material i form av biprodukter från slakt i enlighet med artikel 10 a-b i förordning (EG) nr 1069/2009 under förutsättning att det rör sig om en om djur som i bevarandesyfte behöver detta foder eller som ska lockas till en viss plats i samband med jakt eller fiske. Vi har valt att utöka bestämmelsen till att inkludera ytterligare verksamheter som turism, fotografering, filmning och konstnärlig utövning av annat slag eftersom dessa verksamheter också kan ha behov av att ge vilda djur animaliska biprodukter av kategori 3.

Ett villkor som är ändrat är att biprodukterna får användas tidigast 21 dagar efter slakt mot tidigare två veckor. Anledningen till förändringen är att bestämmelsen ska vara förenlig med den EU-lagstiftning som reglerar listade sjukdomar⁸. Där är det krav på att produkter under utbrott av sjukdomar förtecknade som kategori A ska spåras och återkallas om det finns risk för smittspridning genom dessa. Här ska man gå tillbaka 21 dagar i tiden. Bedömningen är därför att biprodukter som ska användas för utfodring i naturen ska få användas tidigast 21 dagar efter slakt. Därutöver har vi lagt till ett villkor som innebär att de animaliska biprodukterna inte får hanteras i kök där livsmedel hanteras eftersom det då finns risk att det kommer i kontakt med livsmedel som kan innebära smittrisk för djur. Risken för detta är liten, men bedömningen är ändå att detta villkor är nödvändigt eftersom en smittspridning skulle kunna få stora konsekvenser för Sveriges djurhälsoläge. Ett exempel på smitta som skulle kunna spridas på detta sätt är afrikansk svinpest.

För de delar som lämnas oförändrade är bedömningen att de är ändamålsenliga och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning till ytterligare ändringar.

Om bestämmelsen inte följer med till de nya föreskrifterna måste den enskilde ansöka om tillstånd. Att inte införa bestämmelsen skulle öka den administrativa bördan för den enskilde och för Jordbruksverket varför detta inte är ett önskvärt alternativ.

23 § Denna bestämmelse finns idag i 2 kap 21 c § och innebär att råmjölk som levererats från en annan produktionsplats får användas som foder under förutsättning att det inte innebär smittrisk samt att råmjölken behövs av djurhälsoskäl till ett specifikt djur.

Bestämmelsen lämnas oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning till att ändra denna.

Alternativet till att ha med denna bestämmelse är att den enskilde måste ansöka om tillstånd i varje enskilt fall. Råmjölken är viktig för bland annat kalvar under de första levnadstimmarna eftersom den innehåller nödvändiga antikroppar som är viktiga för immunförsvaret. Om djurhållaren inte har tillgång till egen råmjölk kan sådan behöva hämtas från en annan gård. Då finns det inte tid att ansöka om tillstånd hos Jordbruksverket. Att inte införa bestämmelsen skulle fördröja processen och öka den administrativa bördan både för den sökande och för Jordbruksverket.

24 § Denna bestämmelse finns idag i 2 kap 21 d §. Bestämmelsen innebär att obearbetade äggskal får användas som foder till djur inom samma epidemiologiska enhet. Vi ser ingen risk för spridning av smitta eftersom vi avgränsar utfodringen av äggskal till djur på detta sätt. Äggskal innehåller kalk (kalciumkarbonat) och fosfor som båda är viktiga mineraler för

⁸ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2020/687 av den 17 december 2019 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/429 vad gäller bestämmelser om förebyggande och bekämpning av förtecknade sjukdomar

skalbildning under hönans äggproduktion. Ett underskott av kalk och fosfor kan leda till att skalen på äggen blir tunna.

Bestämmelsen lämnas oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning till att ändra bestämmelsen. Alternativet är att om den enskilde inte medges tillstånd genom föreskrifterna måste denne ansöka om tillstånd om att få använda skalen. Att inte införa bestämmelsen skulle öka den administrera bördan för den enskilde och för Jordbruksverket varför detta inte är ett önskvärt alternativ.

25 § Denna bestämmelse finns idag i 2 kap 22 §. Bestämmelsen innebär att sådana grisar och fåglar som är sällskapsdjur, samt djurparksdjur eller cirkusdjur inte får utfodras med matavfall eller med animaliska biprodukter som omfattas av artikel 10 f i förordning (EG) nr 1069/2009 (s.k. ”före detta livsmedel”). Artikel 10 f omfattar även vissa bearbetade produkter från livsmedelsanläggningar som under vissa förutsättningar får ges till produktionsdjur som ingår i livsmedelskedjan varför denna typ av foder är tillåtet att ge. Bestämmelsen innehåller därför en hänvisning till vad som gäller för dessa produkter.

Bestämmelsen lämnas oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning till att ändra den.

Det är inte tillåtet att utfodra produktionsdjur med matavfall eller före detta livsmedel (med vissa undantag). Det är rimligt att även inkludera sådana grisar och fåglar som är sällskapsdjur samt djurparksdjur och cirkusdjur till förbudet. Detta eftersom det finns risk för att detta foder kan innehålla smitta som kan spridas vidare till djur. Ett exempel på en sådan smitta är afrikansk svinpest som vid en spridning skulle kunna ge stora konsekvenser för Sveriges djurhälsoläge.

Nedgrävning eller annat bortskaffande

26 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 23 §. Bestämmelsen specificerar olika typer av animaliska biprodukter som får grävas ner och var detta får ske. För döda hästar och sällskapsdjur samt för animaliska biprodukter från slakt vid vilthanteringsanläggningar får nedgrävning ske över hela landet. För döda produktionsdjur liksom för rester från husbehovsslakt liksom för animaliska biprodukter från renslakt får nedgrävning ske inom de områden som definieras i bilaga 2. Förslaget innebär att slaktrester även från andra djurslag än ren inom det definierade området ska få grävas ner utan särskilt tillstånd från Jordbruksverket. I övrigt lämnas bestämmelsen oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning till att ändra bestämmelsen.

27 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 24 §. Bestämmelsen anger att bin och biprodukter från biodling får bortskaffas genom att brännas eller grävas ned på platsen. Bestämmelsen lämnas oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig och fyller

syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning att ändra denna bestämmelse.

28 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 26 §. Bestämmelsen anger att hela djurkroppar av frilevande vilt i hägn och sådana animaliska biprodukter som uppstår vid jakt av dessa djur och som inte tas med till en vilthanteringsanläggning får grävas ner. Bestämmelsen lämnas oförändrad i sak då bedömningen är att bestämmelsen är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. En förenklad skrivning har dock gjorts för ökad förståelse. Vilthanteringsanläggning och frilevande vilt i hägn definieras i 1 kap. 5 §. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning till att ändra bestämmelsen.

29 § Denna bestämmelse upplyser om att nedgrävningen i 2 kap. 26–28 §§ utöver att följa de krav som den lagstiftning som reglerar animaliska biprodukter ställer också måste leva upp till miljölagstiftningen. Kontakt kan alltså behöva tas med kommunen. Motsvarande bestämmelse som finns i dag anger att nedgrävningen ”ska ske enligt anvisningar från kommunen”. Vi anser att kommunen inte behöver lämna anvisningar, men att det är viktigt att miljölagstiftningen efterlevs. Det är kommunen som i första hand ska kontaktas vid frågor och som har kontrollansvaret avseende att nedgrävningen uppfyller kraven i lagstiftningen.

30 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 28 § där det anges att mjölk och råmjölk som uppkommer på ett jordbruksföretag kan bortskaffas där som avfall enligt anvisningar från kommunen. Bestämmelsen ändras nu så att mjölk och råmjölk samt kategori 2- och 3-material som uppkommer vid kirurgiska ingrepp eller vid förlossning får bortskaffas på den anläggning vid jordbruksföretaget där materialet har uppstått. Det är högst troligt att den här typen av material redan bortskaffas på jordbruksanläggningar genom att den, beroende på typ av material, sprids på mark eller går ut med gödseln. Jordbruksverket har bemyndigande genom EU-lagstiftningen att besluta om att tillåta detta, och det vore inte rimligt att kräva att materialet ska samlas in och skickas till en anläggning för bortskaffande. Materialet innebär ingen större smittrisk än de djur som befinner sig på anläggningen eller deras avföring. Att inte tillåta detta genom föreskrift skulle innebära att primärproducenter skulle behöva ansöka om tillstånd och är alltså inget alternativ. Att begränsa till ”anläggning” från ”jordbruksföretag” är befogat av smittskyddsskäl då materialet inte ska förflyttas mellan ett företags anläggningar.

31 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 30 §. Bestämmelsen anger hur förpackningar som innehållit animaliska biprodukter och därav framställda produkter ska hanteras. Förpackningar som har innehållit obearbetat kategori 1- eller 2-material, med undantag för naturgödsel som inte kan misstänkas innehålla sådan smitta som kan överföras till djur eller människor, ska förbrännas på samma sätt som innehållet. Övriga förpackningar får hanteras i enlighet med avfallslagstiftningen, och kan alltså återvinnas. Bestämmelsen lämnas oförändrad då bedömningen är att bestämmelsen är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning till att ändra bestämmelsen.

Användning för forskning, diagnostik och undervisning samt i konstnärligt syfte,

32 § EU-lagstiftningen anger att driftansvariga innan de påbörjar en verksamhet med animaliska biprodukter eller framställda produkter inom forskning, diagnostik eller undervisning eller för användning för utställningsändamål eller konstnärlig verksamhet ska anmäla denna till den behöriga myndigheten. Verksamheter av detta slag kräver även tillstånd om de inte särskilt undantas. Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 31 § och beskriver hur anmälan och ansökan för användning, bortskaffande eller transport av andra produkter än sådana som omfattas av 2 kap 31 a – 31 c §§ ska göras. Där hänvisas till en blankett. Förslaget tydliggör på samma sätt som i nuvarande bestämmelse att ansökan ska göras till Jordbruksverket men hänvisar till en bilaga i vilken det anges vilka uppgifter som ska lämnas i anslutning till anmälan och ansökan. Bestämmelsen blir tydligare genom att, istället för att hänvisa till en blankett, det tydliggörs redan i föreskrifterna vilka uppgifter som ska lämnas. En hänvisning görs också till Jordbruksverkets webbplats i en fotnot. Där finns uppgifter om hur den som vill ansöka bäst gör detta. Om bestämmelsen inte följer med till den nya föreskriften blir det otydligt hur ansökan ska gå till och vilka uppgifter som efterfrågas.

Om det inte är tydligt hur den enskilde ska ansöka till Jordbruksverket så försvårar det möjligheten för den enskilde att göra rätt samt kan öka den administrativa bördan och fördröja processen både för den sökande och för Jordbruksverket eftersom de uppgifter som erfordras kommer behöva tas in i form av kompletteringar.

Det måste vara tydligt hur en ansökan ska gå till för att underlätta för den enskilde, och bestämmelsen ska vara teknikneutral, varför inget alternativ finns.

33 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 31 a §. Bestämmelsen innebär att de som vill använda framställda produkter som härrör från kategori 3-material för diagnostisk verksamhet samt i undervisnings- och forskningssyfte, liksom för utställningsändamål och konstnärlig verksamhet, inte behöver ansöka om tillstånd. Vi bedömer att nuvarande bestämmelse är rimlig eftersom framställda produkter har genomgått någon form av bearbetning och inte innebär någon risk för eventuell spridning av smitta. Ett tillägg har gjorts som innebär att vi i samma bestämmelse inkluderar att transport av materialet får göras, då det i de flesta fall är den som ska använda materialet som själv utför transporten. Tillståndet för transport ligger i dagsläget i en separat bestämmelse. Bestämmelsen lämnas i övrigt oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning att ändra denna.

Om bestämmelsen inte följer med till de nya föreskrifterna så behöver den enskilde ansöka om tillstånd. Detta skulle öka den administrativa bördan för den enskilde och för Jordbruksverket varför detta inte är ett önskvärt alternativ.

34 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 31 b §. Bestämmelsen innebär ett undantag från krav på individuellt tillstånd för den som vill använda blod som var livsmedel intill

tidpunkten för utlämnandet för träning och bedömning av hundar som är avsedda för sökning efter skadat vilt. Ett villkor är att blodet härrör från djur som slaktats minst två veckor innan det används. Förslaget innebär en ändring av nuvarande bestämmelse som innebär att blodet ska komma från djur som slaktats minst 21 dagar innan användning. Anledningen till förändringen är att bestämmelsen ska vara förenlig med den EU-lagstiftning som reglerar listade sjukdomar⁹. Där är det krav på att produkter under utbrott av sjukdomar förtecknade som kategori A ska spåras och återkallas om det finns risk för smittspridning genom dessa. Här ska man gå tillbaka 21 dagar i tiden. Bedömningen är därför att biprodukter som ska användas i naturen ska få användas tidigast 21 dagar efter slakt. Den här typen av blod köps ofta fruset i livsmedelsbutik, vilket i praktiken innebär att djuret slaktades för betydligt mer än 21 dagar sedan.

Ett tillägg har också gjorts som innebär att vi i samma bestämmelse inkluderar att transport av blodet får göras, då det i de flesta fall är den som ska använda materialet som själv utför transporten. Tillståndet för transport ligger i dagsläget i en separat bestämmelse. Bestämmelsen lämnas i övrigt oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl. Vi ser ingen anledning att ändra denna.

Om bestämmelsen inte följer med till de nya föreskrifterna så behöver den enskilde ansöka tillstånd att använda och transportera blodet. Detta skulle öka den administrativa bördan för den enskilde och för Jordbruksverket varför detta inte är ett önskvärt alternativ.

35 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 31 c §. Bestämmelsen innebär att biprodukter från slakt och andra animaliska produkter som var livsmedel intill tidpunkten för utlämnandet får användas i undervisningssyfte och att de som berörs av bestämmelsen därmed inte behöver ansöka om individuellt tillstånd för användning.

Ett tillägg har gjorts som innebär att vi i samma bestämmelse inkluderar att transport av materialet får göras, då det i de flesta fall är den som ska använda materialet som själv utför transporten. Tillståndet för transport ligger i dagsläget i en separat bestämmelse. Bestämmelsen lämnas i övrigt oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning att ändra denna.

Om bestämmelsen inte följer med till de nya föreskrifterna behöver den enskilde ansöka om individuellt tillstånd. Detta skulle öka den administrativa bördan för den enskilde och för Jordbruksverket varför detta inte är ett önskvärt alternativ.

36 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 31 d §. Bestämmelsen innebär att produkter som omfattas av 2 kap. 31 a–31 c §§ i nuvarande föreskrifter får transporteras inför och efter

⁹ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2020/687 av den 17 december 2019 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/429 vad gäller bestämmelser om förebyggande och bekämpning av förtecknade sjukdomar

användning och att de efter användning ska hanteras som avfall i enlighet med miljölagstiftningen.

Att transport får utföras för de produkter som omfattas av 2 kap 33–35 §§ har flyttats till dessa bestämmelser. Bestämmelsen lämnas i övrigt oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl. Vi ser därför ingen anledning att ändra denna.

Införsel

37 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 43 §. Bestämmelsen beskriver vilken information som ska skickas in till Jordbruksverket vid ansökan om införsel av produkter som kräver tillstånd för införsel enligt förordning (EU) nr 142/2011. Där hänvisas till en blankett. Den nya bestämmelsen tydliggör på samma sätt att ansökan ska göras till Jordbruksverket men hänvisar, istället för till en blankett, till en bilaga i vilken det anges vilka uppgifter som ska lämnas i anslutning till anmälan. Bestämmelsen blir tydligare genom att det tydliggörs redan i föreskrifterna vilka uppgifter som ska lämnas. En hänvisning görs också i en fotnot till Jordbruksverkets webbplats där uppgifter finns om hur den som vill ansöka bäst gör detta. Om bestämmelsen inte följer med till den nya föreskriften blir det otydligt hur ansökan ska gå till och vilka uppgifter som efterfrågas. Om det inte är tydligt hur den enskilde ska ansöka till Jordbruksverket så försvårar det möjligheten för den enskilde att göra rätt samt kan öka den administrativa bördan och fördröja processen både för den sökande och för Jordbruksverket eftersom de uppgifter som erfordras kommer behöva tas in i form av kompletteringar. Det måste vara tydligt hur en ansökan ska gå till för att underlätta för den enskilde, och bestämmelsen ska vara teknikneutral, varför inget alternativ finns.

38 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 43 a §. Bestämmelsen innebär information till den enskilde om det hälsointyg som ska åtfölja produkter som omfattas av kapitel IV avsnitt 2 punkt 2 i bilaga XIV i förordning (EU) nr 142/2011. Det tas in ytterst få sändningar av denna typ av produkter som bestämmelsen omfattar. Bestämmelsen lämnas oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig och fyller syftet med lagstiftningen om animaliska biprodukter. Tillämpningen har fungerat väl. Vi ser ingen anledning att ändra denna.

Som framgår av kapitel IV avsnitt 2 punkt 2 i bilaga XIV i förordning (EU) nr 142/2011 ska intyget uppfylla kravet i nationella bestämmelser. Vad som bör efterfrågas i ett intyg kan variera beroende på vad det är för typ av produkt som ska föras in varför det är lämpligt att detaljerade krav på intyget istället läggs in som villkor i beslutet.

3 kap. Krav på införseltillstånd för andra produkter (förutom livsmedel) som kan sprida smittsamma sjukdomar till djur.

1 § Denna bestämmelse finns idag i 3 kap 1 §. Bestämmelsen beskriver en ansökan om tillstånd för införsel av andra produkter än animaliska biprodukter och framställda produkter, andra än livsmedel, som kan sprida smittsamma sjukdomar till djur. Det kan exempelvis röra sig om smittämnen i form av virus, bakterier, svampar, parasiter samt protozoer. Men det

kan även röra sig om material som misstänks föra med sig smittämnen. Förordningen (1994:1830) om införsel av levande djur, m.m. anger att Jordbruksverket ska föreskriva om krav på särskilt tillstånd och om andra villkor för införsel av bland annat produkter av djur och sjukdomsalstrande organismer. Bedömningen är att bestämmelsen i sak ska följa med till de nya föreskrifterna eftersom de som för in denna typ av material måste ge sig till känna och införseln kan behöva förenas med villkor.

I förslaget har hänvisning till blankett för ansökan bytts ut mot hänvisning till en bilaga där det anges vilka uppgifter som efterfrågas av den sökande. Bestämmelsen blir tydligare genom att det framgår redan i föreskrifterna vilka uppgifter som ska lämnas. En hänvisning görs också i en fotnot till Jordbruksverkets webbplats där uppgifter finns om hur den som vill ansöka bäst gör detta. Om bestämmelsen inte följer med till de nya föreskrifterna blir det otydligt hur anmälan ska gå till och vilka uppgifter som efterfrågas.

Om det inte tydliggörs hur den enskilde ska ansöka eller anmäla sin verksamhet till Jordbruksverket så försvårar det möjligheten för den enskilde att göra detta samt kan öka den administrativa bördan för den enskilde och Jordbruksverket eftersom de uppgifter som erfordras kommer behöva efterfrågas i form av kompletteringar.

2 § Denna bestämmelse finns idag i 3 kap 2 §. Bestämmelsen beskriver det hälsointyg som ska åtfölja materialet i 3 kap 1 §. Det måste tydliggöras för den som vill föra in denna typ av produkter att de måste åtföljas av hälsointyg och att det finns krav på vad ett sådant ska innehålla. Bestämmelsen innehåller bara vissa grundläggande krav. Vad som ytterligare bör efterfrågas i ett intyg kan variera beroende på vad det är för typ av produkt som ska föras in varför det setts som lämpligt att detaljerade krav på intyget istället läggs in som villkor i beslutet.

Bestämmelsen lämnas oförändrad då bedömningen är att den är ändamålsenlig. Tillämpningen har fungerat väl varför vi inte ser någon anledning att ändra bestämmelsen.

4 kap. Avgifter för godkännande av anläggningar och tillstånd m.m, för animaliska biprodukter

I 4 kap. finns avgifter för ärendetyper. Merparten av avgifterna är avgifter som finns redan idag. Om nuvarande avgifter behålls oförändrade ges inte kostnadstäckning för de ärenden som ska vara avgiftsfinansierade enligt lagstiftningen. För vissa ärendetyper är avgiften för låg i förhållande till myndighetens kostnader. För andra ärendetyper har inte ett avgiftsuttag reglerats i föreskrifter. Detta ska också ses mot bakgrund av att avgifternas storlek ändrades senast 2010, vilket innebär att de varit oförändrade i 15 år.

Om vi inte har föreskrifter om avgifter kan vi inte ta ut avgift. Då lever vi inte upp till kravet på full kostnadstäckning för dessa ärenden. Det finns inga alternativ till att införa avgifter som ger kostnadstäckning för ärendehandläggningen. Handläggningen ska enligt förordning (2006:1165) om avgifter för offentlig kontroll av foder och animaliska biprodukter finansieras med avgifter.

Avgifternas storlek är beräknade utifrån kostnaden för ärendehantering.

Avgifter föreslås för:

- registerhållning av uppgifter om driftsansvariga (ny årlig avgift)
- registrering (ny engångsavgift, gratis vid e-blankett)
- Jordbruksverkets godkännandeprövning (höjd engångsavgift)
- länsstyrelsernas godkännande prövning av omlastningsplats (höjd engångsavgift)
- avgift för tillstånd (höjd engångsavgift)

Engångsavgiften för registreringar fastställs i ett separat beslut och inte i föreskrifterna. Detta i enlighet med regleringen i 14–15 §§ förordningen (2006:1165) om avgifter för offentlig kontroll av foder och animaliska biprodukter.

4 kap 1 § avser årlig avgift för registerhållning av uppgifter om driftsansvariga. Förslaget innebär att en ny årlig avgift för registerhållning av uppgifter om driftansvariga ska täcka registerutveckling, registervård och registerförvaltning. Denna årliga avgift gäller samtliga driftansvariga för vilka uppgifter hålls i Jordbruksverkets apb-register. Även godkända anläggningar och aktörer med olika tillstånd omfattas av denna avgift. Den årliga avgiften föreslås till 200 kronor, beräknat utifrån Jordbruksverkets kostnader.

4 kap. 2 § avser avgift vid registrering. Förslaget innebär att en ny avgift för registrering tas enligt ett särskilt beslut ut. Detta beslut kommer innebära att avgift tas ut om anmälan görs på pappersblankett men inte om anmälan görs via e-tjänst. E-tjänsten finns inte i dagsläget men kommer tas fram. Fördelen med denna lösning är att aktörerna motiveras att använda e-tjänst, vilket ger lägre kostnader då manuell inläggning i systemet inte behöver göras. Ett alternativ skulle kunna vara att ta en separat avgift för nyregistreringar även när anmälan görs via e-blankett samt vid ändringar i registreringar eller avregistreringar. Om avgift tas för nyregistrering eller avregistrering bedöms detta motverka företagens motivation att nyanmäla eller avanmäla anläggningar.

4 kap. 3 § avser avgift för Jordbruksverkets godkännandeprövning. Förslaget innebär att avgiften för Jordbruksverkets godkännandeprövning höjs. Avgift för godkännande kan antingen avspegla de faktiska kostnaderna för det enskilda ärendet eller så kan samma avgift tas ut oberoende av anläggningens läge och komplikationsgrad vid godkännandeprövningen. Vi bedömer att avgiften bör avspegla ärendet komplikationsgrad, det vill säga att ärenden som kräver mer handläggning inklusive mer tid för besök på plats ska ges en högre avgift utifrån tidsåtgång. Vi bedömer att det mest rättvisa är att samma avgift tas ut oberoende av resekostnader, vilka avspeglar om anläggningen ligger nära eller långt ifrån Jordbruksverket. I de fall mer än ett besök krävs vid godkännandeprövningen ska en extra avgift betalas. Denna extraavgift är densamma oavsett de faktiska reskostnaderna, vilka är beroende av var anläggningen är placerad i förhållande till Jordbruksverket. För prövning inklusive ett besök på plats är avgiften enligt förslaget 13 000 kronor. I de fall mer än ett besök på plats krävs vid prövningen ska sökanden enligt förslaget betala en kostnad på 5 000 kronor till Jordbruksverket för varje besök som tillkommer utöver det första. I de fall hantering av ärendet inklusive besök på plats (men utan att restid inkluderas) omfattar mer än 12 timmar

ska sökanden enligt förslaget betala 900 kronor per ytterligare påbörjad timme. Det innebär att kostnadstäckning kan uppnås även när ett enskilt ärende är särskilt komplicerat. Förslaget innebär att kostnaden för godkännandeärendet är densamma oavsett om det är ett nytt godkännande eller ett förlängt godkännande. En lägre kostnad gäller om prövningen kan göras utan besök på plats. Det normala är att besök på plats krävs. Ett exempel på när prövning kan göras utan besök skulle kunna vara om ett godkännande ska skrivas för en ny juridisk person, medan anläggningen och verksamheten är oförändrad.

4 kap. 4 § avser avgifter för länsstyrelsens godkännandeprövning av omlastningsplatser. Förslaget innebär att avgiften för länsstyrelsernas godkännandeprövning höjs. Avgiften kan läggas upp antingen som en klumpsumma som är densamma för alla godkännandeärenden eller anpassas efter den tid som går åt för handläggning och resa i det enskilda ärendet. Det bedöms lämpligt att samma avgift tas ut för godkännande av omlastningsplatser oavsett var de är belägna och de faktiska skillnaderna kring reskostnader som detta kan medföra. Förslaget anger en fast summa för godkännandeprövningen inklusive ett besök på plats, på motsvarande sätt som i nuvarande föreskrifter. Vi bedömer att avgiften bör avspegla ärendets komplikationsgrad, det vill säga att ärenden som kräver mer handläggning inklusive mer tid för besök på plats ska ges en högre avgift utifrån tidsåtgång. För prövning inklusive ett besök på plats är avgiften enligt förslaget 10 000 kronor. I de fall mer än ett besök på plats krävs vid prövningen ska sökanden enligt förslaget betala en kostnad på 800 kronor till länsstyrelsen för varje besök som tillkommer utöver det första. Avgiften är beräknad utifrån en genomsnittlig tidsåtgång på 10 timmar. I de fall hantering i ärendet inklusive besök på plats (men utan att restid inkluderas) och omfattar mer än 12 timmar ska sökanden enligt förslaget betala 900 kronor per ytterligare påbörjad timme. Det innebär att kostnadstäckning kan uppnås även när ett enskilt ärende är särskilt komplicerat.

4 kap. 5 § avser avgift för tillstånd för införsel och användning av animaliska biprodukter. Förslaget är att en avgift för tillstånd ska höjas till 3 000 kronor. Samma storlek på avgift ska gälla för olika tillstånd, t.ex. tillstånd för införsel eller användning av animaliska biprodukter för olika ändamål. Alternativet hade varit att avgifterna skiljer sig mellan olika tillstånd. Detta har inte bedömts lämpligt. De beräkningar som gjorts över kostnader för tillstånd visar att avgiften bör vara densamma oavsett typ av tillstånd. Besök krävs inte vid tillstånd för användning av animaliska biprodukter.

4 kap. 6 § avser avgift för vissa tillstånd. Denna bestämmelse om timavgift avser avgift för sådana beslut om tillstånd eller godkännande som Jordbruksverket kan behöva fatta i ärenden som inte nämns särskilt i dessa föreskrifter, men som följer av de EU-rättsliga bestämmelserna om animaliska biprodukter. Förslaget innebär att en ny avgift ska tas ut för ärenden där avgift inte tas ut enligt nuvarande föreskrifter. Det är sådana ärenden som Jordbruksverket sällan eller aldrig har haft eller kan antas få. Uppskattningsvis rör det sig i snitt om maximalt ett ärende per år.

4 kap. 7 § avser avgift för provtagnings- och analyskostnader. Bestämmelsen anger att eventuella kostnader för provtagning och analys i samband med prövning av godkännande

eller tillstånd ska bekostas av sökanden. Förslaget innebär att bestämmelsen överförs till de nya föreskrifterna utan någon ändring i sak.

4 kap. 8 § avser tidpunkt för betalning av avgift för registrering och tillstånd. Förslaget innebär att ärenden om registrering och tillstånd måste betalas innan ärenden tas upp för prövning.

4 kap. 9 § avser tidpunkt för betalning av avgift vid Jordbruksverkets godkännandeprövning. Förslaget innebär att avgift för godkännandeärenden ska betalas i samband med att ansökan skickas eller lämnas in. Undantaget är om avgift i timtaxa tas ut, eller om det krävs flera besök på plats. Om avgiften inte betalas, tas ärendet inte upp till prövning. Ett alternativ kan vara att avgiften vid godkännandeärenden delas upp så att en administrativ avgiften betalas i samband med att ansökan skickas in medan avgiften för besök på plats ska betalas innan besöket bokas. Detta gör att aktörer inte riskerar att betala in avgift i ärenden där godkännande inte krävs, samtidigt som det säkerställs att Jordbruksverket får in avgifterna för de kostnader som ärendehantering medför.

4 kap. 10 § avser tidpunkt för betalning av avgift vid länsstyrelsens godkännandeprövning. Förslaget innebär att avgift för godkännandeärenden ska betalas i samband med att ansökan skickas eller lämnas in. Undantaget är om avgift i timtaxa tas ut, eller om det krävs flera besök på plats. Om avgiften inte betalas, tas ärendet inte upp till prövning. Ett alternativ kan vara att avgiften vid godkännandeärenden delas upp så att en administrativ avgiften betalas i samband med att ansökan skickas in medan avgiften för besök på plats ska betalas innan besöket bokas. Detta gör att aktörer inte riskerar att betala in avgift i ärenden där godkännande inte krävs, samtidigt som det säkerställs att Jordbruksverket får in avgifterna för de kostnader som ärendehantering medför.

5 kap. Övriga bestämmelser

Det är inte möjligt för länsstyrelserna att ge undantag från bestämmelserna i föreskrifterna, eftersom Jordbruksverket inte har bemyndigande att föreskriva om att länsstyrelserna får besluta om undantag från föreskrifterna.

Det är nödvändigt att i föreskrifterna ange vilka bestämmelser som det är möjligt att ge undantag från om särskilda skäl finns.

Enligt föreskriftsförslaget ska undantag kunna medges från följande bestämmelser:

1. 2 kap. 3 §
2. 2 kap. 14 §
3. 2 kap. 20 §
4. 2 kap. 22 §

2 Bemyndiganden m.m.

2.1 Uppgifter om de bemyndiganden som myndighetens beslutanderätt grundar sig på

Bemyndigandena att föreskriva återfinns i:

- 2, 4, 8, 9 och 23 §§ förordningen (2006:814) om foder och animaliska biprodukter,
- 18–19 §§ förordningen (2006:1165) om avgifter för offentlig kontroll av foder och animaliska biprodukter och
- 3 § förordningen (1994:1830) om införsel av levande djur m.m.

De grundläggande bestämmelserna på området återfinns i:

EU-lagstiftning:

- Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1069/2009
- Kommissionens förordning (EU) nr 142/2011

Nationell lagstiftning:

- Lagen (2006:805) om foder och animaliska biprodukter
- Förordningen (2006:814) om foder och animaliska biprodukter
- Förordning (2006:1165) om avgifter för offentlig kontroll av foder och animaliska biprodukter
- Förordningen (1994:1830) om införsel av levande djur m.m.

2.2 Bedömning av om regleringen överensstämmer med eller går utöver de skyldigheter som följer av Sveriges anslutning till Europeiska unionen

Bedömningen är att regleringen överensstämmer med de skyldigheter som följer av Sveriges anslutning till EU.

2.3 Ange skälen i det fall förslag syftar till ett genomförande av EU-direktiv i nationell rätt som går utöver direktivets miniminivå

Inget av förslagen syftar till genomförande av EU-direktiv i nationell rätt.

3 Företag

Med företag avses här en juridisk eller en fysisk person som bedriver näringsverksamhet, det vill säga försäljning av varor och/eller tjänster yrkesmässigt och självständigt. Att yrkesmässigt bedriva näringsverksamhet bör tolkas brett.

3.1 Beskrivning av antalet företag som berörs, vilka branscher företagen är verksamma i samt storleken på företagen

De företag som berörs direkt av bestämmelserna är sådana som på något sätt hanterar animaliska biprodukter eller därav framställda produkter. Det rör sig om ett mycket stort antal företag, se tabell 1. Företagens storlek, antal anställda och årsomsättning varierar från enskilda små företag till stora företag. Jordbruksverket har inte uppgifter om den närmare fördelningen och storleken på dessa företag, och inte heller om det exakta antalet i många fall. Flertalet av företagen har en liten verksamhet med animaliska biprodukter och berörs därmed marginellt.

Vi beskriver i punkt 1.3 ovan hur de olika bestämmelserna påverkar företagen.

Tabell 1 Antal företag¹⁰

Typ av företag/bransch	Antal
Anläggningar som kräver godkännande (t.ex. anläggningar för lagring, kremering, bearbetning, biogas, kompostering och tillverkning av sällskapsdjursfoder)	337
Registrerade anläggningar som hanterar animaliska biprodukter eller framställda produkter	68
Registrerade användare	
Företag som bedriver forskning och/eller diagnostik	139
Utfodring av djur med obearbetade animaliska biprodukter (t.ex. djurparker, pälsdjursuppfödare och vilda djur)	90
Andra registrerade verksamheter	
Transportörer	608
Andra registrerade som t.ex. konservatorer, avfallsförbränningsanläggningar och tillverkare av läkemedel och medicintekniska produkter	169
Primärproducenter	
Förbränningsanläggningar (gårdspannor)	267
Totalt antal	ca 75 000
Med djurhållning (inkl. 4000 hållare av får)	ca 25 000
Bodlare	490 ¹¹
Anläggningar med häst ¹²	Se fotnot
Livsmedelsanläggningar	

¹⁰ Antalet företag är hämtade från Jordbruksverkets register från den 2 maj 2025. Den delen som rör verksamheter beskrivna under primärproducenter (ej gårdspannor) där antalet är från länsstyrelsens register ”primör” från den 8 maj 2025 samt antal livsmedelsanläggningar som är hämtade från Jordbruksverkets redovisning av kontroll av foder och animaliska biprodukter år 2024 (diarienummer 5.4.17-08483/2024).

¹¹ Länsstyrelsens register ”primör”, 2025-05-08

¹² År 2016 skattades det i en rapport från Jordbruksverket att det fanns ca 61 700 fastigheter/anläggningar med häst. I rapporten framgick det inte hur många av de uppskattade anläggningar som drivs av enskilda eller som företag. Vi har inga uppgifter om hur många av de djurhållare som bor i områden som listas i bilaga 7 som är i behov av att nedgräva av djurkroppar. Sveriges officiella statistik – Hästar och anläggningar med häst 2016, JO 24 SM, korrigerad version 2017-02-22, Serie JO – Jordbruk, skogsbruk och fiske, utkom 2 februari 2017, Jordbruksverket

Typ av företag/bransch	Antal
Anläggningar som kontrolleras av kommuner (lager, butiker och restauranger)	ca 50 0000 till 75 000
Anläggningar som kontrolleras av Livsmedelsverket (slakterier, mejerier och tillverkare) ¹³	1 130

3.2 Beskrivning av vilken tidsåtgång regleringen kan föra med sig för företagen och vad regleringen innebär för företagens administrativa kostnader, samt andra kostnader den föreslagna regleringen medför för företagen och vilka förändringar i verksamheten som företagen kan behöva vidta till följd av den föreslagna regleringen

Nedan redogörs för de paragrafer där förslaget innebär en ändring i sak jämfört med nuvarande föreskrifter och som har en effekt på företagen gällande tidsåtgång, kostnader och förändring i verksamhet.

De allra flesta företag berörs bara marginellt sett i relation till dagens bestämmelser.

Utöver det som föreslås om avgifter kommer föreskrifterna i stort sett enbart leda till positiva effekter såsom förenkling av handelsdokument och förtydliganden av vilka uppgifter som ska ingå i samband med en ansökan för företagen.

Den administrativa bördan som föreskriftsförslaget medför finns beskriven i bifogad konsekvensanalys.

Anmälan om registrering av driftsansvarig och registrering eller godkännande av anläggning som hanterar animaliska biprodukter och framställda produkter

Förslagen i 2 kap 2 § rör undantag från kravet på registrering av vissa driftansvariga. Jämfört med nuvarande bestämmelser föreslås att ytterligare verksamheter ska undantas. Detta innebär att de inte behöver lägga tid på att anmäla sin verksamhet till Jordbruksverket. De behöver inte heller betala någon registreringsavgift, årlig registeravgift eller årlig kontrollavgift. Detta innebär minskade administrativa och finansiella bördor. I praktiken har detta dock troligen mindre betydelse eftersom många av de nya företag som nu undantas inte har känt till kravet på registrering och följaktligen inte heller har funnits i registret.

¹³ Av dessa är 13 renslakterier och ca 200 vilthanteringsanläggningar. I dagsläget har 3 slakterier för tamboskap och 5 fiskanläggningar tillstånd från Jordbruksverket att gräva ner animaliska biprodukter från sin verksamhet i områden som omfattas av bilaga 7.

En konsekvens av förslaget blir därmed att färre företag bedriver verksamhet utan att vara registrerade.

De som är registrerade, men där detta inte längre krävs, kan avregistrera sig för att slippa årlig register- och kontrollavgift. Behovet av sådan avregistrering i sig är en konsekvens av förslaget.

Insamling, transport, lagring, märkning och utsläppande på marknaden

2 kap. 9 § i förslaget innebär att den driftansvarige kan använda ett eget framtaget dokument eller system för handelsdokument vid transporter inom landet så länge som det uppfyller vissa krav. Den driftansvarige behöver alltså inte längre använda det standardiserade handelsdokument som ligger som mall i EU-lagstiftningen, de förenklade handelsdokument som Jordbruksverket publicerat på webben eller ett alternativt digitalt system som Jordbruksverket godkänt. De mallar som Jordbruksverket tagit fram kan fortfarande användas som ett hjälpmedel och redan godkända system kan fortsätta användas. Att ta fram egna dokument i pappersform eller ett digitalt system kan ta tid och kosta pengar men kan samtidigt bli lättare för företaget att hantera. De som är mottagare av sändningar med dessa egna framtagna ”dokument” kan dock uppleva att det tar längre tid att förstå informationen eftersom den kan skifta i utformning mellan olika leverantörer.

Särskilda krav för godkända anläggningar

2 kap. 14 § Förslaget innebär att de krav som ställs på temperaturmätning i förbränningsanläggningar som Jordbruksverket kommer att godkänna framöver nu ligger i föreskrifterna, vilket innebär att de inte behöver läggas in som villkor i de beslut som fattas framöver. De flesta befintliga beslut om godkännande innehåller redan dessa krav där de ligger som villkor. Det finns gynnande beslut som gäller tillsvidare som har krav som kan uppfattas som strängare. Företag med sådana beslut kan vända sig till Jordbruksverket för att mot en kostnad få beslutet förnyat.

Om vi istället skulle fortsätta med villkor i varje enskilt beslut kan den driftansvarige överklaga beslutet. Om villkoren ligger i föreskriften måste den driftansvarige istället ansöka om undantag från bestämmelsen.

Användning för utfodring av djur

2 kap. 22 § Förslaget innebär mindre förändringar när det gäller de villkor som rör den som vill utfodra vilda djur med kategori 3-material. Förslaget innebär att materialet ska lagras sju dagar längre mot tidigare samt att det inte får hanteras i kök där livsmedel hanteras. De eventuella företag som hanterar biprodukterna i kök måste därför ändra sin hantering och ytterligare kostnader kan tillkomma för lagerhållning av materialet under karenstiden. Läs mer om detta under punkt 1.3.

Nedgrävning eller annat bortskaffande

2 kap. 26 § Förslaget innebär att olika typer av animaliska biprodukter som får grävas ner och berör såväl primärproducenter, livsmedelsanläggningar som privatpersoner. Det som är

nytt är att även animaliska biprodukter av kategori 2 och 3 från slakt och styckning av andra produktionsdjur än ren får grävas ner utan individuellt tillstånd i de områden som anges i bilaga 7. Företag som startar upp en slakt- eller styckningsverksamhet i något av dessa områden behöver alltså inte ansöka om tillstånd hos Jordbruksverket för att få gräva ner vilket minskar den administrativa bördan och minskar osäkerheten vid uppstart av verksamhet om huruvida Jordbruksverket kommer att medge tillstånd.

2 kap. 30 § Denna bestämmelse finns i dag i 2 kap 28 § och anger att mjölk och råmjölk får bortskaffas på det ursprungliga jordbruksföretaget. Nu föreslås att även kategori 2- och 3-material som uppkommit vid kirurgiska ingrepp eller vid förlossning får bortskaffas på jordbruksföretaget. Tillägget görs så att det är tydligt för den enskilde vad som gäller, och att det är möjligt att hantera dessa animaliska biprodukter på gården där djuren hålls. Det är gängse rutin att denna typ av material hanteras på detta sätt, varför inga primärproducenter påverkas av bestämmelsen.

Avgifter för godkännande av anläggningar och tillstånd m.m.

Bestämmelserna i 4 kap. 1–10 §§ rör avgifter för olika typer av ärenden. Bestämmelserna om ändrade avgifter i 4 kap. omfattar alla som registrerar sin anläggning eller verksamhet eller som söker godkännande eller tillstånd enligt kraven i förordningen om animaliska biprodukter, se tabell 1 ovan.

De föreslagna avgiftshöjningarna i 4 kap 3 §, 4 § och 5 § påverkar varken tidsåtgången för företagen eller företagens administrativa kostnader. Att avgift ska betalas innan ärende tas upp till prövning bedöms inte heller ge sådan påverkan.

Den föreslagna nya årliga avgift i 4 kap. 1 § som införs för registerhållningen innebär en tillkommen arbetsuppgift då en avgift på 200 kronor ska betalas varje år. Den tidsåtgång som detta beräknas ta för företagen uppskattas till 6 minuter, dvs 0,1 timmar. Antalet företag som berörs av årlig avgift uppskattas till 1 075 stycken. Den sammanlagda tidsåtgången för företagen blir då 107,5 timmar per år (0,1 timmar per år x 1075 aktörer). Vid en uppskattad timkostnad för dessa företag på 600 kronor blir kostnaderna för faktureringen 64 500 kronor (107,5 x 600).

Den nya avgiften i 4 kap. 6 § är inlagd för att avgift ska kunna tas ut även vid andra ärendetyper än de som övriga avgiftsbestämmelser reglerar. I praktiken förväntas det vara inget eller upp till två sådana ärenden per år. Den sammantagna kostnaden för företagen bedöms därmed marginell.

Avgifterna kommer bli högre. För små företag kan detta påverka lönsamheten och leda till att det inte är aktuellt att driva denna typ av verksamhet. Detta skulle kunna leda till att vissa mindre aktörer bedriver otillåten verksamhet utan att söka om godkännande eller tillstånd.

Avgifterna för ärenden om godkännanden utformas så att de blir högre för de aktörer där ärendehandläggningen är mer omfattande, vilket gör denna avgift mer rättvis än idag.

Andra eventuella kostnader för företagen utöver administrativa kostnader

Den föreslagna föreskriftsändringen medför inga övriga kostnader för företagen än de som nämns ovan. De flesta av de bestämmelser som föreslås bygger på bemyndiganden i EU-lagstiftningen som möjliggör för behörig myndighet eller medlemsstaten att besluta om undantag eller medge tillstånd för olika typer av verksamheter. Förslagen innebär därför ingen kostnad för företagen utan tydliggör istället t.ex. hur ett tillstånd ska sökas eller så informerar de om att det finns tillstånd genom föreskrifterna så att ingen ansökan om individuellt tillstånd måste göras.

3.3 Redogörelse för vilka åtgärder som har vidtagits för att förslaget inte ska medföra mer långtgående kostnader eller begränsningar än vad som bedöms vara nödvändigt för att uppnå dess syfte

I föreskriftsarbetet har en utgångspunkt varit att förslaget inte ska medföra kostnader eller begränsningar utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dess syften. Möjligheter till undantag som inte redan nyttjats i gällande föreskrifter har identifierats och införts i den mån det har bedömts att de inte påverkar smittskyddet negativt.

Planer finns på att utveckla en e-tjänst för registrering, vilket skulle göra registreringen avgiftsfri.

3.4 Beskrivning av i vilken utsträckning regleringen kan komma att påverka konkurrensförhållandena för företagen

Förslaget i 2 kap. 2 § gynnar de som undantas från registreringskravet. Små företag som måste registreras missgynnas konkurrensmässigt i relation till mindre företag som är undantagna från registreringskravet och endast säljer inom landet direkt till slutmottagare.

Generellt gäller att små företag missgynnas i relation till större företag, för vilka avgiften utgör en mindre del av omsättningen.

De föreslagna förändringarna ger följande konkurrensförhållanden gentemot andra företag inom Sverige:

- Höjda avgifter för godkännanden och tillstånd kan påverka konkurrensförhållanden mellan olika svenska företag eftersom avgiftens storlek påverkar lönsamheten för små aktörer i högre grad än större företag.

De föreslagna förändringarna ger följande konkurrensförhållanden gentemot företag i andra länder:

- Höjda avgifter för godkännanden och tillstånd kan i viss mån påverka konkurrensförhållanden för små aktörer negativt, då deras lönsamhet kan påverkas.

3.5 Beskrivning av hur regleringen i andra avseenden kan komma att påverka företagen

Mindre företag kan förväntas avregistrera sin verksamhet på grund av införda årliga registeravgifter.

De företag vars verksamhet inte längre behöver registreras omfattas inte heller av offentlig kontroll.

4 Andra enskilda

4.1 Beskrivning av vilka som berörs av regleringen och hur många de är

De enskilda som berörs direkt av bestämmelserna är sådana som på något sätt hanterar animaliska biprodukter eller därav framställda produkter. Vi beskriver i punkt 1.3 hur de olika bestämmelserna påverkar de enskilda. För flera typer av verksamheter saknar vi uppgifter om antalet enskilda. Vi har uppgifter om antalet för ett fåtal verksamheter såsom de som vill utfodra vilda djur med animaliska biprodukter samt registrerade verksamheter, se tabell 2.

Tabell 2. Antal enskilda.

Typ av annan enskild	Antal
Den som hanterar eller framställer jakttroféer eller andra prepareringar som avses i kapitel VI i bilaga XIII i förordning (EU) nr 142/2011 för personliga eller icke kommersiella ändamål	Okänt antal
Den som använder kategori 3-material från egna djur för personligt bruk	Okänt antal
Den som vill köpa obehandlad ull	Okänt antal
Den som vill använda kategori 3-material för utfodring av sällskapsdjur	ca 470 ¹⁴
Den som vill utfodra vilda djur med animaliska biprodukter	ca 200 ¹⁵
Den som vill gräva ner döda sällskapsdjur eller hästar	Okänt antal
Den som håller bin	ca 21 000 ¹⁶
Den som för in andra produkter än animaliska biprodukter, utom livsmedel,	2

¹⁴ Jordbruksverkets register 2025-05-03

¹⁵ Jordbruksverkets register, 2025-05-03

¹⁶ Adolfsson J. 2023. Rapport från Sveriges biodlares riksförbund i projektet ”Beskriva den svenska biodlingssektorn”

som kan sprida smittsamma sjukdomar till djur	
Andra verksamheter som är registrerade som inte är företag t.ex. universitet och skolor	16
Anläggningar med häst ¹⁷	Se fotnot

4.2 Beskrivning och beräkning av förslagets kostnader och intäkter

Enskilda kommer få ökade kostnader för tillstånd, godkännanden och registreringar.

4.3 Beskrivning och, om möjligt, en beräkning av andra relevanta konsekvenser

I praktiken är det troligen många av de som genom föreskriftsförslaget undantas från registrering som inte känt till registreringskravet. Färre fall av bristande regelefterlevnad blir en konsekvens av förslaget eftersom enskilda nu inte behöver vara registrerade för att hantera sådant som de tidigare hanterat utan erforderlig registrering.

De som är registrerade men där detta inte längre krävs kan avregistrera sig för att slippa årlig registeravgift. Behovet av sådan avregistrering i sig är en konsekvens av förslaget.

Enskilda förväntas i högre grad avregistrera verksamheter eller anläggningar som inte längre finns kvar till följd av införandet av en registeravgift.

På grund av registeravgiften kan flera av de enskilda som hämtar animaliska biprodukter från slakteri för att utfodra vilda djur övergå till att använda alternativa produkter för utfodringen, såsom kattmat eller livsmedel från butik.

4.4 Redogörelse för vilka åtgärder som har vidtagits för att förslaget inte ska medföra mer långtgående kostnader eller begränsningar än vad som bedöms vara nödvändigt för att uppnå dess syfte

I föreskriftsarbetet har en utgångspunkt varit att förslaget inte ska medföra kostnader eller begränsningar utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dess syften. Möjligheter till

¹⁷ År 2016 skattades det i en rapport från Jordbruksverket att det fanns ca 61 700 fastigheter/anläggningar med häst. I rapporten framgick det inte hur många av de uppskattade anläggningar som drivs av enskilda eller som företag. Vi har inga uppgifter om hur många av de djurhållare som bor i områden som listas i bilaga 7 som är i behov av att nedgräva djurkroppar. Sveriges officiella statistik – Hästar och anläggningar med häst 2016, JO 24 SM, korrigerad version 2017-02-22, Serie JO – Jordbruk, skogsbruk och fiske, utkom 2 februari 2017, Jordbruksverket

undantag som inte redan nyttjats i gällande föreskrifter har identifierats och införts i den mån det har bedömts att de inte påverkar smittskyddet negativt.

Planer finns på att utveckla e-tjänst för registrering, vilket skulle göra registreringen avgiftsfri. Registreringsavgiftens storlek regleras i ett separat beslut.

5 Kommuner och regioner

5.1 Beskrivning av vilka som berörs av regleringen och hur många de är

Kommunen har ansvar för kontroll av animaliska biprodukter i primärproduktionen och vid livsmedelsanläggningar. De behöver känna till lagstiftningen och även veta vilka primärproducenter med djur som är registrerade för att ta emot och använda andra organiska gödningsmedel än naturgödsel.

Alla kommuner kan beröras genom att skolor kan använda animaliska biprodukter i undervisningen.

De regioner med sjukhus som bedriver forskning med animaliska biprodukter berörs i marginell omfattning.

5.2 Beskrivning och beräkning av förslagets kostnader och intäkter

Förslaget innebär ingen ändring i sak.

5.3 Beskrivning och, om möjligt, en beräkning av andra relevanta konsekvenser

Det blir inga andra relevanta konsekvenser.

5.4 Redogörelse för vilka åtgärder som har vidtagits för att förslaget inte ska medföra mer långtgående kostnader eller begränsningar än vad som bedöms vara nödvändigt för att uppnå dess syfte

Ej relevant.

5.5 Inskränker förslaget den kommunala självstyrelsen?

Nej.

5.6 Innebär förslaget förändringar av kommunala befogenheter eller skyldigheter, respektive grunderna för kommunernas eller regionernas organisation eller verksamhetsformer?

Nej.

6 Staten

6.1 Beskrivning av vilka som berörs av regleringen och hur många de är

Jordbruksverket berörs av regleringen.

Länsstyrelserna har kontrollansvar över insamling och transport och berörs av regleringen genom att de ska godkänna platser för omlastning. De behöver känna till lagstiftningen och veta vilka transportörer som är registrerade för transport av animaliska biprodukter och därav framställda produkter.

Statens veterinärmedicinska anstalt berörs av regleringen genom att de bedriver forskning och diagnostik och har en registrerad avfallsförbränningsanläggning. De för även in animaliska biprodukter från andra länder.

Livsmedelsverket har kontrollansvar vid livsmedelsanläggningar och bedriver forskning och diagnostik och behöver känna till lagstiftningen.

Folkhälsomyndigheten och Totalförsvarets forskningsinstitut bedriver forskning och diagnostik och behöver känna till lagstiftningen. Enstaka andra statliga myndighet kan i de fall de hanterar animaliska biprodukter beröras i marginell omfattning.

6.2 Beskrivning och beräkning av förslagets kostnader och intäkter

Jordbruksverkets har uppskattningsvis kostnader för 200 arbetsdagar för framtagandet av föreskrifterna.

Kostnader kan uppstå för godkännanden och avregistreringar som blir en följd av de förändrade föreskrifterna. Detta beskrivs under tidigare avsnitt.

Jordbruksverket får intäkter genom de förändrade eller nya avgifterna. Avgifterna har beräknats för att ge full kostnadstäckning. Avgifterna ska inte ge en vinst.

Länsstyrelserna får intäkter genom de förändrade avgifterna. Avgifterna har beräknats för att ge full kostnadstäckning. Avgifterna ska inte ge en vinst.

Övriga statliga myndigheter kan få marginellt ökade kostnader i de fall de behöver nya tillstånd eller förnya befintliga tillstånd för användning av animaliska biprodukter.

6.3 Beskrivning och, om möjligt, en beräkning av andra relevanta konsekvenser

En konsekvens av de föreslagna ändringarna är att Jordbruksverkets register kan förväntas hållas mer uppdaterade eftersom det finns incitament för aktörerna att avregistrera verksamheter eller anläggningar som inte längre finns kvar genom att en årlig registeravgift tas ut.

Personalsituationen på Jordbruksverket måste initialt anpassas för arbetet med registreringsavgifterna innan e-tjänster är på plats. Uppskattningsvis tillkommer 100 timmars arbete per år för hantering av de nya avgifterna. Eftersom registreringsavgiften enligt förslaget till beslut ska utebli om e-tjänst används är det angeläget att det snarast tas fram en sådan e-tjänst. Arbete med sådan e-tjänst bör påbörjas omgående.

6.4 Redogörelse för vilka åtgärder som har vidtagits för att förslaget inte ska medföra mer långtgående kostnader eller begränsningar än vad som bedöms vara nödvändigt för att uppnå dess syfte

I Jordbruksverkets föreskriftsarbete har en utgångspunkt varit att förslaget inte ska medföra kostnader eller begränsningar utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dess syften. Det gäller även kostnader för staten. Möjligheter till undantag som inte redan nyttjats i gällande föreskrifter har identifierats och införts i den mån det har bedömts att de inte påverkar smittskyddet negativt.

De som är registrerade, men där detta inte längre krävs, kan avregistrera sig för att slippa årlig registeravgift. Jordbruksverket planerar kommunikationsinsatser för att berörda ska få information så att de kan avregistrera verksamheten i de fall denna upphört innan fakturor för årlig registeravgift skickas ut.

Planer finns på att utveckla e-tjänst för registrering för samtliga typer av verksamheter, vilket skulle göra registreringen mindre resurskrävande.

7 Samråd

7.1 Beskrivning av tidigt samråd

Dialog har förts med Naturvårdsverket avseende verksamheter som har beröring med miljölagstiftningen.

Samråd har hållits med länsstyrelserna kring avgift för godkännande av plats för omlastning.

8 Ikraftträdande och utvärdering

8.1 Bedömning av om särskild hänsyn behöver tas när det gäller tidpunkten för ikraftträdande och om det finns behov av speciella informationsinsatser

Avgifterna behöver snarast höjas för att uppnå kostnadstäckning för ärendehandläggningen. Av detta skäl är ikraftträdandedatum i föreskriftsförslaget satt till den 1 mars 2026, vilket är det tidigaste datum då föreskrifterna kan träda i kraft.

Det finns behov av informationsinsatser vad gäller möjlighet till avregistrering för de aktörer där detta är aktuellt, så att årlig avgift inte skickas ut till dessa.

8.2 Beskrivning av hur och när konsekvenserna av förslaget kan utvärderas

Uppföljning av om avgifterna ger avsedd kostnadstäckning kommer göras årligen. Uppföljningen görs genom ekonomisk uppföljning av kostnader respektive intäkter för ärendehandläggningen. Uppföljningen görs även i form av att vi tar del av djurkontrollenhetens synpunkter kring hur regelverket fungerar vid kontroll, t.ex. om det är tillräckligt tydligt vilka kraven är gällande undantag från registrering samt kring vad som gäller för handelsdokument.

Utvärdering av förslagets övriga delar kommer göras när föreskrifterna har tillämpats under en två års period. Den kommer göras avseende påverkan på företag, enskilda och myndigheter.